

τῆς ῥάβδου. Εἶναι κατὰ πολλὰ ἐξαιρετόν καὶ σωτήριον φάρμακον, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον σκληρὸν ἀπὸ τὸ νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ γρονθίζῃ τις τὰ τέκνα ἐπὶ τῆς ῥάχως καὶ κεφαλῆς των· ἀπὸ τὸ νὰ κλεῖθῃ αὐτὰ εἰς σκοτεινὰ μέρη, καὶ ἀπὸ ὅποιανδήποτε ἄλλην τοιούτου εἵδους τιμωρίαν. Δόσας ἀκρόασις εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀγίας Γραφῆς. «Ὁ φειδόμενος τῆς ῥάβδου αὐτοῦ, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν αὐτὸν, παιδεύει αὐτὸν ἐν καιρῷ.» (Παρμ. γ'. 24.)

«Ἡ ἀνοησία εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς καρδίας τοῦ παιδίου· ἡ ῥάβδος τῆς παιδείας θέλει ἀποχωρίσει αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ. (Παρμ. κβ'. 15.)

«Ἡ ῥάβδος καὶ ὁ ἔλεγχος δίδουσι σοφίαν· παιδίον δὲ ἀπολελυμένον κατατρίχυνει τὴν μητέρα αὐτοῦ. (Παρμ. κβ'. 15.)

ΠΕΛΑΡΓΟΙ (λεϊλέκια.)

Τὰ πτηνὰ ταῦτα τὰ ὅποια κατήντησαν τόσον σπάνια εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξ αἰτίας τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, ἀγαποῦν νὰ συγκατακλιῶσι μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ κάμνωσι τὰς φωλεάς των εἰς τὴν σκέπην τῶν οἰκιῶν, πύργων, ἢ καὶ ὑψηλῶν δένδρων. Εἶναι δὲ πολὺ ὠφέλιμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι καθαρίζουν τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ ὄφους, βαθρακοῦς, σκώληκας καὶ ἄλλα τοιαῦτα βλαπτικὰ ζῴδια καὶ ἔντομα· καὶ εἶναι λυπηρὸν διὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ φρονέουσιν ἄνευ ἀνάγκης, μάλιστα μὲ ζῆμιάν των.

Οἱ πελαργοὶ εἶναι πολὺ νοήμονα πτηνὰ.—Τὸ ἀκόλουθον ἀνέχδοτον ἀποδεικνύει τὴν ἀκρίβειαν τούτου.

Ζεῦρος τι πελαργῶν εἶχε κατασκευάσει τὴν φωλεάν του ἐπάνω ὑψηλοῦ τινος πύργου εἰς μίαν πόλιν τουρκικὴν. Ἡμέραν τινὰ συνέβη πυρκαϊὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἥτις ταχέως ἐπεξετάθη, μέχρι τοῦ πύρ-

γου ἐκείνου καὶ ἐπηρείλει τὴν φωλεάν μὲ τὰ ἐν αὐτῇ πουλάκια μὲ καταστροφὴν. Πῶς δὲ νομίζετε, ὅτι τὰ ἔσωσαν, οἱ γονεῖς των; Ἐπέτῳ εἰς τὴν πλησίον βρύσιν καὶ ἐβοηθίζοντο εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπειτα κατὰ σιγὰν ἐπήγαγον εἰς τὴν φωλεάν διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ πυρὸς, καὶ ἐταναίνοντο ἐπ' αὐτὴν καὶ ἐξηκολούθησαν τοῦτο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας—ὥστε οὕτως ἔσωσαν τὰ τέκνα των.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

Εὐγενῆς τις, διατρίβων εἰς φρούριον τι τῆς Ἰταλίας, ἔμελλε νὰ ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἀφθόνως ἐτοιμασμένα· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτον ὑπερβολῇ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἤμπόρουσαν νὰ προμηθευθῶσι τοὺς διὰ τὸ συμπόσιον ἀναγκασιότατους ἰχθῦς. Τὴν ἡμέραν ὅμως τοῦ γάμου ἐπαρουσιάσθη πτωχὸς τις ἄλιεὺς μὲ ῥόμβον (σιάκη) μέγιστον, ὥς νὰ εἶχε πλασθῇ ἐπίτηδες διὰ τὴν περισσάν ταύτην. Χαρὰ διεχύθη εἰς ὅλον τὸ φρούριον, ὅτε ὁ ἄλιεὺς ἐπαρουσιάσθη μὲ τὸν ἰχθύν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου διέταξεν αὐτὸν ὁ εὐγενὴς νὰ ζητήσῃ ὅποιανδήποτε τιμὴν ἔκρινεν εὐλογον, διὰ νὰ τὴν πληρῶσῃ ἀμέσως. «Ἐκατὸν βαβδίσματα εἰς τὴν γυνήν μου ῥάχιν,» ἀπεκρίθη ὁ ἄλιεὺς, «εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ἰχθύος μου.» Εἰς τοῦτο ἐξεπλάγησαν οἱ παρευρισκόμενοι ὅχι ὀλίγον, καὶ ἐπροσπάθησαν διαφοροτρόπως νὰ λάθωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀρμοδιωτέραν ἀπόκρισιν· ἀλλ' ἰδὼν, τέλος πάντων, ὁ εὐγενὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, «Καλὰ λοιπὸν,» ἐξεφώνησεν· «οὗτος εἶναι ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, θέλει νὰ κάμῃ τὸν νόστιμον· ἡμεῖς μᾶλλον τοῦτο, χρειαζόμεθα τὸν ἰχθύν· ὅθεν δός τον ἑκατὸν εἰς τὴν ῥάχιν, πλὴν ἐλαφρά.» Ὁρῶντες λοιπὸν νὰ ἐυλοκοπῇ αὐτὸν ὁ ὑπηρετὴς ἐνώπιον τοῦ εὐγενοῦς καὶ τῶν καλεσμένων· ἀφοῦ δὲ ὁ καλὸς ἄλιεὺς ἔφαγε τὰς πεντήκοντα, «Στάσου!» ἐφώνησεν· «ἔχω ἕνα σύντροφον, εἰς τὸν ὅποιον δικαίως ἀνήκουν αἱ ἄλλαι πεντήκοντα.» «Τί! ἐξεφώνησεν ὁ εὐγενὴς· «ἔχομεν δύο τοιοῦτους μαρὸς εἰς τὸν κόσμον;» «εἰπέ μας ποῦς εἶναι αὐτός, νὰ σταίλω νὰ τὸν φέρω.» «Δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ,» εἶπεν ὁ ἄλιεὺς· «εἰς τὴν πόλιν σας καθήκει· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ θυρωρὸς σας· ὁ φίλος δὲν ἔστερξε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ ἐμβῶ, ἔωσού ὑπεσχέθη νὰ τὸν δώσω τὸ ἡμῖς τοῦ ὅτι ἤθελον λάβει διὰ τὸν ἰχθύν μου.» «Ὡ, Ὡ,» εἶπεν ὁ εὐγενὴς, «φέρετέ τον ἐπάνω εὐθὺς καὶ θέλω τοῦ δώσει τὸ ἡμῖς, κατὰ τὴν συμφωνίαν σωστὸν, ὁλόσωστον.» Ἐφαγε λοιπὸν τὰς πεντήκοντα καλαῖς, καὶ παστρικάς ὁ πλεονέκτης θυρωρὸς, καὶ προσέτι ἀπεβλήθη τῆς ὑπηρεσίας του· ὁ δὲ ἄλιεὺς ἀντημέφθη πλουσιοπαρόχως.